

פינלאי - הצייד

סקוטלנד

לפני שנים רבות חי בהרי בצפון סקוטלנד
צייד אמיץ בשם פינלאי עם אחותו
צעירה.

כל בוקר יצא פינלאי לצייד עם הכלבים
שלו, וצד איילים, חגלות וארנבות הרים,
והאחות נשארה בבית. וכל פעם כשיצא
מהבית הזכיר לאחותו להבעיר אש חזקה
בתנור ולא פתח את החלון הפונה צפונה.
שם, בצפון, אחרי פסגת ההר המושלגת,
במערה עמוקה חיו ענקים רשעים. הם
אהבו את רוחות הצפון הקרירות ולא יכלו
לסבול אש חמה שבוערת בתנור.

הרשעית ביותר הייתה הענקית הזקנה
קאלליך. אנשים סיפרו
שבמערה ההררית
הענקים שומרים אוצרות
גדולים וגם חפצים
קסומים, אך איש לא העז
לעלות אליהם ולאמת את
השמועות.

אחותו של פינלאי לא הייתה נבונה. היא
עוד מעולם לא ראתה ענקים וגם לא את
עקבותיהם. והיא לא רצתה להאמין ובמה
שלא ראתה במו עיניה. לכן כשהאח יצא
מהבית היא לא הקפידה להוסיף כבול
לאש, ואם עשן יצא מהתנור הייתה
פותחת את החלון הצפוני כדי לאוורר את
הבית. ופעם לא חשבה על הזהרות

אצלה והנערה הטיפשה הסכימה לכך!
היא הבטיחה לא לספר לפינלאי ולזה הוא
רק החכה. הוא הפעיל לחשים כדי שהיא
תתאהב בו ללא גבול ובסוף היא גם
הסכימה לעזוב אתו את הבית. למקרה
שהאח ירצה להלחם בו, היא הבטיחה
לא לעזור לאח.

עם ההבטחה הזו הענק הצעיר עזב את
ביתו של פינלאי.

הגיע ערב. פינלאי הלך הביתה עייף
מההליכה ארוכה ופתאום מצא את עצמו
בבקעה לא מוכרת. זה היה מוזר כי חשב
תמיד שהוא מכיר היטב את כל הסביבה.
ואז בצל עצים יפים ראה פתאום צריף
קטן. אחרי הצריף נראה גם שדה חרוש
שעליו התחילו כבר להופיע נבטים

אחיה ועשתה את שנים חיד - פתחה את
החלון הפונה צפונה ולא הוסיפה כבול
לתנור, והאש בתנור כבתה. באותו יום
היא הביטה דרך החלון וראתה בקרבה
בחור זר יפה. הוא בירך אותה בנימוס,
שוחח אתה על דא ועל הא ובסוף היא
הזמינה אותו הביתה.

והבחור היפה לא היה
אלא הבן הצעיר של
משפחת הענקים
המרושעים החיים
במערה העמוקה. כדי
שלא יכירו בו הוא
הפך את צורת לזו של
בן אנוש. הוא ביקש מהנערה הבטחה
שלא תספר לאחיה על הביקור שלו

ירוקים, למרות שהאביב רק התחיל
באזור ההררי הקר הזה.

פינלאי ציווה על

הכלבים לשכב בשקט
ולהמתין ובעצמו ניגש
לצריף ודפק בדלת.

פתחה לו נערה יפהפה
והוא ראה בפנים
אישה זקנה.

"שלום פינלאי" אמרה
הזקנה.

"שלום, ומאין את יודעת מי אני?" הופתע
פינלאי "מאין הגעת הנה, להרים שלנו,

את והנערה היפה והבית שלכן והשדה?"
"קוראים לי המכשפה הטובה" אמרה
הזקנה "וזאת הבת שלי. אנו כאן כדי

להציל את חייך, פינלאי! אמנם אתה
צייד אמיץ, אך קורה גם שכדאי להזהיר
את האיש האמיץ לפני הסכנות. האם
ידעת שהיום, בבית שלך, היה הצעיר של
משפחת הענקים? ושהאחות שלך
הזמינה אותו אליה והוא הצליח לכשף
אותה בכישופים רעים? מחר הוא יחזור
כדי להרוג אתך בחרב כחולה מכושפת."
"קשה לי לשמוע זאת" ענה פינלאי.
"רק אל תשאל על כך את אחותך. זכור
כי היא עכשיו נשלטת על ידי גורמים
רעים!"

פינלאי חזר עם הכלבים הביתה ולא שאל
את אחותו על דבר.

למחרת הוא יצא כרגיל לציד, אך לא הלך
רחוק אלא הסתתר בסביבה. כעבור זמן

רעם בהרים. אלה היו האבנים הגדולות
שהתגלגלו מתחת לרגלי ענק שירד
מההר.

הענק ניגש לביתו של פינלאי וקרא בקול
גדול:

"פי! פו! פה! מי
העז לסגור את
הדלת? בושה
וחרפה למי שלא
נותן לעובר
אורח להיכנס
לביתו!"

הוא נשען על הדלת בגבו והתפרץ
לצריף. אך פינלאי כבר חיכה לו. הוא
עמד סמוך לתנור הבוער עם מיתר
הקשת מתוח וחץ מוכן. וכשרק הענק

הופיע הענק, שיום קודם בא כבחור צעיר
וכישף את אחותו. פינלאי אמר לכלבים
לתקוף אותו. הענק הופתע ושכח לגמרי
על החרב הקסומה שלו שבה רצה להרוג
את פינלאי.

הכלבים התנפלו עליו בנביחות חזקות
ואחותו של פינלאי יצא מהבית לראות מה
קורה. הענק תפס אותה ביד ושניהם
ברחו.

פינלאי נישאר לבדו.

אך הוא ידע שלא יעבור זמן רב ויבואו
אליו אורחים כדי להתנקם. הוא תמך את
הדלת במוט חזק, אחר כך הוסיף הרבה
כבול לתנור ותוך רגע האש התחילה
לבעור חזק. בכל זאת פינלאי היה מרוגש
מאוד. פתאום נשמע רעש חזק, כאילו

נכנס לצריף פינלאי שחרר את החץ הראשון.

החץ רק פצע את הענק. הוא צעק מכאב והתנפל על פינלאי. ולא ברור מה היה קורה לפינלאי האמיץ אילו לא הכלבים הנאמנים שלו. הם התנפלו על הענק ובזמן שהוא ניסה להשתחרר מהם

פינלאי ירה את החץ השני והרג את המפלצת. למחרת פינלאי הלך לבקעה שבה גרה

המכשפה הטובה והביא אתו את ראשו של הענק. "אתה בחור אמיץ!" שיבחה אותו הזקנה

"איך הצלחת?"

פינלאי סיפר לה על כל מה ואיך התרחש, ואיך הכלבים שלו עזרו לו להכניע את המפלצת.

"אך זה לא היה הקרב של ממש" אמרה המכשפה הטובה "הקרב הממשי עוד לפניך. שמור על הכלבים שלך!"

בלילה הבא נשאר פינלאי לבדו בבית, כי הרי אחותו עזבה עם הענק הצעיר. ושוב באמצע הלילה נשמע רעש האבנים הנופלות והפעם הרעש היה חזק מהקודם. האבנים התגלגלו במורד ההר ותוך זמן נשמעה שוב דפיקה בדלת. "פו! פי! פה!" נשמע הקול "הרגת את הבן שלי ועלי להרוג אתך!"

הענק פרץ את הדלת ונכנס לבית. פינלאי

וסיפר:
"שוב עזרו לי הכלבים. בלעדיהם הענק
היה הורג אותי."
"לא" אמרה הזקנה "גם הפעם זה לא
היה הקרב. הקרב עוד מחכה לך. עכשיו
תקשיב לי, צייד אמיץ. הלילה תבוא אליך
קאלליך הזקנה בעצמה כדי לנקום את
מותם של בנה ובעלה. היא תבוא ללא
רעש ובלי שתוכל להרגיש בה. היא
תדבר אליך בקול מתוק ותבקש לתת לה
להיכנס לביתך. אך זכור! היא באה כדי
לקחת את חייך! אז תקשיב לי מה אומר
לך, אז הכל יסתיים בטוב."
והמכשפה הטובה הסבירה לפינלאי איך
לנהוג.
כשהגיע הלילה פינלאי ישב בביתו

כבר המתין לו. באור של אש התנור ראה
כי זה ענק בעל חמישה ראשים, אחד
איום יותר מהשני. התחיל הקרב והענק
היה מכניע את פינלאי לו לא הכלבים

ששוב התנפלו על המפלצת, נשכו אותה
ונבחו כדי להפחיד. ובזמן שהענק התגונן
מהם פינלאי הוציא את חרבו ודקר ישר
לתוך לב הענק.
בבוקר פינלאי הלך שוב למכשפה הטובה

"הכלבים שלך מפחידים!" אמרה הזקנה
בקול רועד "מוטב שתקשור אותם."
"הכלבים שלי לא יפגעו באישה זקנה
וטובה" אמר פינלאי.
"קשור אותם, אני מבקשת. אני מפחדת
מכלבים!"

"אין לי במה לקשור
אותם" אמר פינלאי.
"אתן לך שלוש שערות
מראשי. הן חזקות כל
כך שניתן לקלוע מהם
חבל לעוגן של ספינה
גדולה."

פינלאי לקח שלוש
שערות ונהג כאילו קושר את הכלבים,
אך למעשה אמר להם רק לשכב בשקט

והקשיב היטב. אש חזקה בערה בתנור
ולידו שכבו בשקט הכלבים והתחממו.
ופתאום נשמע רשרוש חלש, כאילו
עלה נופל מעץ ומאחורי הדלת שמע
פינלאי כל רועד וחלש:
"תנו להיכנס לאישה זקנה ולהתחמם ליד
התנור! פתחו-נא את הדלת!"

פינלאי קרא:
"אכניס אתך לבית, זקנה, אם תבטיחי
להתנהג בשקט ולא תגרמי רע לאף אחד
בביתי."
הזקנה הבטיחה ופינלאי נתן לה להיכנס.
היא באמת באה בצורת אישה זקנה
ובלויה, השתחוה לפינלאי והתיישבה
מולו בצד התנור. הכלבים רק רטנו וחרקו
שיניים בשקט.

בפינת הבית.

"קשרת אותם?" שאלה הזקנה.

"בעצמך את רואה איך הם שוכבים

בשקט" ענה.

הזקנה הביטה על הכלבים ונרגעה. וכך

הם המשיכו לשבת, בלי להוציא מילה

נוספת מפיהם. ואז ראה פינלאי שהזקנה

מתחילה לגדול.

"מה קורה?" שאל "את גדלה?"

"לא, לא!" ענתה "זו הלילה הקריר. הוא

קירר וצימק אותי ועכשיו גופי מתחמם

ליד התנור שלך."

והם שוב ישבו בשקט. פינלאי לא הוריד

את עיניו ממנה ובסוף אמר:

"אני רואה שאת גדלה ממש לפני עיניי.

אל תכחישי!"

הזקנה החמירה פנים ואמרה

"כן! אני גדלה! ואתה הרגת את בעלי

ואת בני הבכור!"

אמרה זאת, קמה וראשה הכה בתקרה

עד שכל הצריף

רעד. פינלאי קם גם

הוא, אך הענקית

הצליחה לתפוס

אותו בשערותיו.

היא לא יכלה להפר

את הבטחתה

ולפגוע בו בתוך ביתו, ולכן הוציאה אותו

מעבר לסף. ואז הכלבים קפצו ממקומם

והתנפלו עליה.

פינלאי נאבק קשה עם הענקית. הוא

התגלגל על הארץ הכה אותה חזק, ולו

לא הכלבים המפלצת הייתה מכניעה
אותו. אך הכלבים נשכו אותה כל הזמן
ולכן פינלאי הצליח להפיל אותה על
הארץ ולשים את חרבו על גרונה.
ואז היא התחילה להתחנן ולהבטיח
לצייד אוצרות שונים, כדי שרק יעזוב
אותה, אך הוא לא התפתה.
"אתן לך כל האוצרות שבמערה שלנו"
אמרה הענקית.
"לא!" ענה הצייד.
"תקבל חרב קסומה שיכולה לפגוע
בעצמה באויב שלך."
"לא!" ענה הצייד.
"אתן לך שרביט פלא שיכולה להפוך
אביר לעמוד אבן ועמוד אבן לאביר!"
"לא!" ענה הצייד ותקע את החרב ישר

בלבה.
כך יעצה לו המכשפה הטובה.
אחר כך הוא מצא אזוב פלא אדום, חבש
את הפצעים שלו ולמחרת היה כבר
בריא. הוא הלך לצריף של המכשפה
הטובה וסיפר לה כל מה שקרה, איך
הכלבים עזרו לו להכניע את קאלליך
הזקנה.

"עכשיו אתה גיבור,
פינלאי" אמרה
המכשפה הטובה
"הפעם זה היה
הקרב הממשי"
והיא ליטפה את
הכלבים של פינלאי.
"אמרי" שאל פינלאי את המכשפה

של הענק הצעיר. עיניו כאבו מהעשן והוא
נשם כבדות.

"אל תירה בו" קראה המכשפה הטובה
כשראתה כי פינלאי מכוון את הקשת
"כשרק אמצא את השרביט שלי אוכל
להפוך אותו לעמוד אבן."

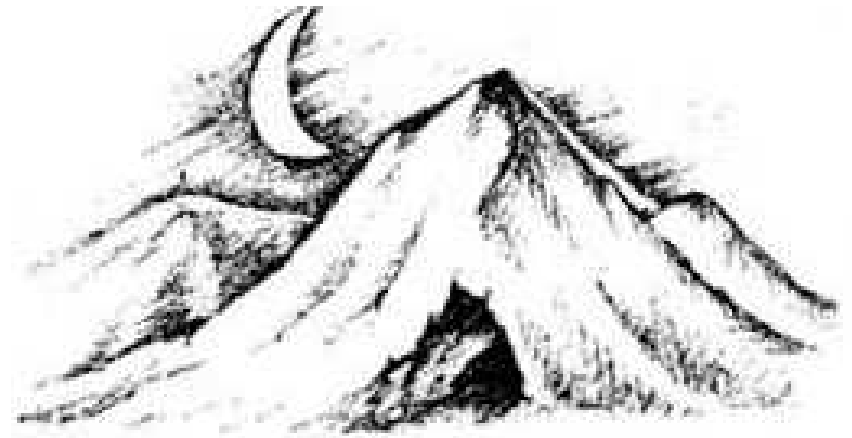
אך הענק הצעיר
לא השלים עם
הגורל שהבטיחה
לו המכשפה
הטובה. הוא חזר
למערה, תפס את
ידה של אחותו של
פינלאי, נשף חזק

במדורה ונעלם אחרי מסך של עשן...
כעבור שבוע פינלאי התחתן עם בתה

הטובה "איך אפשר להוציא את האוצרות
של הענקים ואת חרב הפלא שלהם?"
"ממילא התכוננתי ללכת הלילה עם בתי
למערת הענקים כדי לחפש את שרביט
הקסם שלי" אמרה המכשפה הטובה
"אם תרצה תוכל לבוא אתנו."

פינלאי האמיץ הסכים לכך ברצון
וכשיצאה הלבנה שלושתם עלו להר
למערה העמוקה. המכשפה הטובה
אמרה לפינלאי ולבתה לאסוף זרדים
יבשים ועשתה מהם מדורה בפתח
המערה.

"הענקים לא אוהבים אש" אמרה "ואנו
נגרש אותם מהמערה בעשן. וכך באמת
היה. העשן מהזרדים הבוערים ניכנס
למערה וכעבור רגע הופיע בפתח ראשו

היפה של המכשפה הטובה. הם חיו בשלום ובאושר. לא היו להם דאגות כי לקחו את כל האוצרות של הענקים. ולא פחדו מאיש או ממפלצת. הרי הכלבים הנאמנים של פינלאי שמרו עליהם.